

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΕΡΟΝ ΒΕΛΙ

ΤΟΥ κ. Κ. ΦΑΛΤΑΤΕ



Ο ΜΠΟΥΓΓΑΣ

Ένας ζωο έντελως... άσούδοτο ! Ο Ιερός Άγιος των Αιγυπτίων Τό ένδοξο βεδί του όπείου ή δόξα δέν... έξυμνήθη άκόμη. Η άφιέρωσις στην έκκλησία. Ο Ιερός μούγας. Πού διαπρέπεται ή παράδοσις του Ιερού βεός. Η λατρεία των χωρικών και ή περιποίησις των. Τό τέλος του Μπουγγά.

Είνα περιεργό πός ό «μουγγά» δέν άπησώλησε άκόμη την φιλολογιασος. Άν και είνα ένα βεδί, στήν τον ούτε νόμο περί άγροφυλακήσ Ισχύουσ, ούτε θανάτου, ούτε χωροφυλακος, ούτε άγροζήλιας. Ο μουγγά, είνα ό πος' έσχόγη άσύδοτος μεταξό των ζώων. Ό,τι άπαγορεύεται για όλα τα άλλα ζώα—βεδία, βοσβάλιο, άλογο, μουλάρι, πρόβατο, ποτεινας—νι' αύν όν έπινοείται. Μασοει να χυλάση φράξιος να μη σέ περιβόλια και να πνήη θρασί, να χαλώση μυρά δένδρο, και να μήν του μλήση κανείς. Άπειναντας των περιποιδετας Ιδιαιτέρως έπειτα από κάθε καταστροφή πού έπινοεί. Καί, έπως όλα τα κτήματα παλλοργημένα και άπαλλέργητα, είνα έλευθρα για τον μουγγά, έτσι και ό,τι ό σταύλι είνα όμοιο του, είνα άναιχτοι νι' αύνον.

Ο μουγγάς άναγορασπείτα για τους χωρικούς της Βαλκανικής και της Μ. Ασίας τόν Ιερόν Άγιον των Αιγυπτίων. Συνηθως είνα και αύτος λευκός, όπως ήτο και τό Ιερό Αιγυπτιακό βεδί. Δέν είνα μάλλιστα βέλοιο παράδοξον ν' άποστέλλη συνσχεια της παραδοσεως του Ιερού αλγυπτιακού βεδίου, συνσχεια ή όποια διεσώθη από τουσ άγροίκους πληθυσμούς της Άνατολής.

Είνα ένδοξόφρον ν' άσοληθώ καιίς λίγο με τον μουγγά, νιτι, όπως άγραφο, ή σύγχρονη ιστορία και λαογραφία τόν άγιστό γιατί οι λόγιοι μας διν τόν έπύροσεν ως ζώο.

Ο μουγγάς είνα ό βασιλεύς μέσα σό μια άγέλη ή μάλλον είνα ό σουλάτης της. Όλη ή άγέλη άποτελεί τό χωράμι του. Ο μουγγά: όμος δέν άνήκει ούτε στην άγέλη, ούτε και σέ πανένα άνθρωπον. Είνα άφιέρωμένος στην έκκλησίαν και αυτό προσθέτει μια άκομην άξιοσημείωση σελίδα στην ιστορία του μουγγά. Ο μουγγάς άφερωένεται από μικρός στην έκκλησία του χωριού. Ο γεωργός πού θα τέχη να του γεννηθώ ένας έξαιρετικώς εις ώ μορφιά και ρώμην άρσενικός μόσχος, άντι να τόν κρατήση για τόν έσασό του θα τόν χωρήσει εις την έκκλησίαν. Η δμοσά άνακινώνεται από της Ξωτίας Πύλης στο έκκλησιαζόμενον κοινόν, και από τότε ό Ιερός μόσχος πέρνει τό όνομα του μουγγά και άπομει τα δικαιώματα της άσούδοτας. Κανείς δέν τόν περάζει, κανείς δέν τόν χωριάζει, κανείς δέν έχει τό δικαίωμα να τον σμαρτήση σό όδρομο του. Ο μουγγάς ηγαίνει όπου θελει και πάνει ό,τι θελει. Τα άλλα βεδία του χωριού άνήκουσ στην άγέλην ή στον σταύλο, υνάοινται σό βοσκέντρο εις άγελόδρη ή σό σχοινο του άγροφυλάκα, άφρονεν νι' άλλος ή τόν άρμακί. Ο μουγγάς είνα άπηλαγμένος από κάθε τιμωρία και κάθε αγγαρία. Άρσει νι' αύνον ή Ιδιότης του διι είνα άφιέρωμένος στην έκκλησίαν και ότι είνα ό μόνο; ταύρος της άγέλης του χωριού.

Τό έθιμον του άφιέρωσεν στην έκκλησίαν τους έκλεκτούς άρσενικούς μόσχους διατηρείται όμμερον ενόρματα στην Μακεδονία και την Θράκη, ένδ έχει ύποχώρηση πολύ στην Θεσσαλία και έχει σχεδόν τελείως έξαφανισθώ από την άλλη άφρονική Έλλάδα.

Ο συγγραφεύς των «Διαβολικών», είχε, όπως πολλοί άλλοι πατριώτες του και έξοιο ποιητά και συγγραφείς, τό ελάττωμα να πνή. Με τό άπλόλ ύμωσεν τόν τρόπο να έρεθίση τεχνητά τη φαντασία του και να ληρονη. Ο βιογραφός του λένε ότι έπέρασε όλη του η ζωή σέ κοπηλαία, πινότας εδάσπονα, τόσο πολυ, πού άν ήταν άλλοσ στή θέση του θα ηγαίνα να δεκαπέσει μέρας στον άλλο κόσμο. Άλλά ό Μασοει νι' Ξρεβιγύ ήταν προσημειωμένος με μια σιδερένια ύβρια, ήταν μια Ισχυροτάτη πλάση από κείνες πού δέν κλονίζονται εύκολα από τό δηλητήρια.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε άνακαλύψει στή λαογραφία των Ήλλοσων Πεδίων ένα πμόδ όπου εσέχονζαν τζέμεν. Τό πμόδ αυτό είνα τζέμεν, ένα ποτό τό όποιον, είνα δραστηκώτατο δηλητήριο, πβει, τόν θανο και προσβάλλει ταχύτατά τό νοσητο μυελό.

Ο Μπασοει νι' Ξρεβιγύ άρχισα να πνή με πάθος αυτό τό διαβρωτικό έλξήριο πού δέν άφηνει να τόν στείλη μια ώρα άρχιέρα σό τό τάφο.

Τό 1889 πέθανα από την καρδιά του πού είχε προσβληθώ τα τελευταία χρόνια από τις καταχρήσεις.

Ο νι' Ξρεβιγύ, άν και φανατικός καθολικός, μετέφρασε στή Γαλλική γλώσσα την Πάπισσα Ισάβινα του άμνηστικού Έλληνος περνογράφου Ροζή, ή όποια μετά χρόνια, είχε την τιμή τό μεταφρασθώ και από ένα άλλο ποιητή της Γαλλίας, τόν περνογραφο Ζορζ άν συνεργασίσε μετά τού Έλληνος Σόλτα.

Στήν Τουρκίαν όμοσ τό έθιμον διατηρείτο πιστάτα και μεταξό των Έλλήνων άγορών, αλλά και μεταξό των Τουρκων και Άρμενιων. Τό έθιμον του μουγγά βλάσκει έπίσης και στον Πόντον, μεταξό των έλαι πληθυσμών και στην Βουλγαρία και όλοι οι πληθυσμοί, Έλληνες, Τούρκιοι, Βούλγαροι, Άρμενιοι την ίδίαν όνομασίαν έχουν για να χωρατίρουν τον Ιερόν βοδν. Την λέξιν μ π ο υ γ γ α ς.

Τό μόνο βεδί τό όποιον δέν άκολουθεί την άγέλην είνα ό μουγγάς. είνα όμος και τό μόνο βεδί πού δέν έχει δικό του σταύλο. Γενίως έλευθρον όπου θελει και εφρίσκει την τροφή του σά εσπαρμένα χωράτια και περιβόλια χωρίς κανείς να του πνήη παρατήρησι. Μόνον δικό του σταύλο δέν έχει ό μουγγάς. Όλοι όμοσ οι σταύλοι είνα δικό του. Όταν ό καιρός είνα καός, όταν βρέξη ή άσφαρτά, ό χωρικός θα έσειση τόν σταύλο του άντικει για να μή μείνη στο ύψαιρό ό μουγγάς. Είνα χωρά ρολοια και καλό σημάδι για τόν χωρικό έπεινο πού ό μουγγά, θα καταδεχθώ να διανετερεύσει σό σταύλο του.

Καθώς τόν περιποιδείται και τόν χοιρεύουν όλοι, συνηθίζε από μικρός τους άνθρώπους. Γίνετα τό πλέον υπήριπνο, αλλά και τό πλέον ήμερο βεδί του χωριού. Τα παιδια παίζουσ μαζί του και τού δίνουσ από τό ψωμί των. Οι μεγάλοι μρωσται και αυτοί τους μικρούσ άπρός εις τόν μουγγά. Γίνουσι και αυτοί παιδια και παίζουσ με τό Ιερό βεδί. Τού σπορουν χάνδρες γαλάζες για τό μάτι και μεθοδονόμο για την όμορφιά του περνοσόν στο λαμό. Πολλές φορές τό βροχον και χρισόχορο σιά κέρτα. Στά παλαιότερα μέλιστα τού όνομα, ό μουγγάς δέν έσπαρται, έφριόσε και έτελείσταν με κρυκον θάνατον. Τώρα, όταν μεγαλώση πολύ ό μουγγάς, παραδίδεται στον χασόκη και τό τίμημα της πωλήσεως του άνήκει στην έκκλησία. Τότε ό νέος μουγγάς ό όποιος έν τού μεταξό έχει άφιέρωθώ από κάποιον άλλον χωρικόσ στην έκκλησίαν, παίρνει την θάση του παλαιού μουγγά, πού παρεδόθη στον χασόκη.

Κ. Φαλτάτες



ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΑΚΡΙΤΑΣ "ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ,"

Σέ πολλά μέρη της Μικρασίας και κυρίως σά διαμερισματα δένονται και σήμερα άκομη, αλλά έντελως παρεφθορμένα και σέ γλώσσα κατά τό πλείστον Τουρκική, πολλά τραγουδία του Άκριτικού ύμλου.

Στά τραγουδία αυτά ό γνωστός ήρωσ Βασιλείος Διγενής Άκρίτης άποκαλείται χλευστικώς Κιόρσογλου, δηλαδή γιός του στραβού. Συλλογή των τραγουδιών αυτών έξεδόθη και μ' άλληνμοσ χωρατίηρος πρό έτών στην Κωνσταντινούπολη με τον τίτλο «Η φυλλάδα του Κιόρσογλου».

Άλλά γιατί ή μρωσάεια αυτή έναντιόν του θρυλικού ήρωος; Μετά την κατάληψη των μερών έπειναν από τους Τούρκους πολλοί Έλληνες βεθθησαν στην άνάγη νι' άπαρνηθον από την πρώτη στιγμή τόν έθνομισό τους και τη θρησεία τους και ν' έσπασαθου τόν Ιολορισμό. Μ' όλες αυτές τις θυσίας τους όμοσ οι Τούρκοι τους ύποπεσούνισσαν και αυτοί για να γίνουσ πιά πολύ άρστικοι στους κερούς των, παραβήσαν τό Άκριτικό τραγουδίο πού μλωσταν για τώ παρεφθόμισο των Άσπαστών κατά των Τούρκων και όνομασαν και τόν κυρίως ήρωα των τραγουδιών αυτών εθρικώς κρυφά τού στραβού.

Η άλλόδοση αυτή άπομυρία όφειλάται σό έξης: Ο Διγενής, όπως άλλωστε τό μρωστέρι και τό ίδιο του τό έπώνυμο, (απορροχόμενος από δύο γένν) ήταν από πατέρα Τούρκο, ό όποιος από έρωτα προς τη Χριστιανή μητέρα του ήρωος άλλοεσπασθησε νι' έγινε Χριστιανός. Κατά τις Τουρκικές δόξασεις άλλόεσπαστών έσπερήθη τό «φωδ το Ιολία», έτεφλώθη δηλαδή πνευματικώς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Έταιρεία των Σιδηροδρόμων του Λονδίνου και των περνοχρον του ζοδεύει μόνο για χαρτί πνευματικόν και μόλφτια 3500 λίρες την ήμερα!

Τό μεγάλο ρολόι του Οδεσμιτιστεο - Άβρα του Λονδίνου κίνει 37 λατρά για να κτηνηση της δώδεκα ώρας της μεσημβρίας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεσημέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριανταεπτά...

